

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 79/2022-42

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom doc. JUDr. Štefanom Kočanom, PhD., advokátska kancelária, Nitrianska 5, Piešťany, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 1 To 65/2021 z 26. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou z 20. decembra 2021 doručenu ústavnému súdu 23. decembra 2021, ako aj doplnením ústavnej sťažnosti z 10. januára 2022 doručeným ústavnému súdu 14. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 To 65/2021 z 26. októbra 2021. Požaduje ďalej, aby bol rozsudok krajského súdu zrušený a rovnako tak aj rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, s tým, aby krajský súd znovu konal a rozhodol o rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Tdo 47/2020. Žiada tiež rozhodnúť, že podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku ústavný súd sťažovateľku neberie do väzby. Napokon požaduje, aby Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) nahradil sťažovateľke trovy konania v sume 460,89 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej doplnenia a pripojených listinných dôkazov vyplýva nasledovný skutkový stav veci:

3. Rozsudkom okresného súdu č. k. 4 T 52/2019 z 11. septembra 2019 sťažovateľka bola uznaná vinnou (sčasti spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a sčasti samostatným konaním) z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c)

v spojení s § 138 písm. b) a j) Trestného zákona. Bol jej za to uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

4. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka ihneď po jeho vyhlásení odvolanie, ktoré potom prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnila.

5. Rozsudkom krajského súdu č. k. 1 To 102/2019 zo 4. februára 2020 bol rozsudok okresného súdu zrušený vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sťažovateľke bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Vo zvyšnej časti zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

6. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, a to z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku.

7. Rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 3 Tdo 47/2020 z 28. júla 2021 bolo vyslovené porušenie zákona zo strany krajského súdu v ustanovení § 309 ods. 1, § 311 ods. 1, § 317 ods. 1, § 322 ods. 3, § 163 ods. 1 písm. d) a § 168 ods. 1 Trestného poriadku v neprospech sťažovateľky. Rozsudok krajského súdu č. k. 1 To 102/2019 zo 4. februára 2020 bol v časti týkajúcej sa sťažovateľky zrušený vrátane ďalších rozhodnutí obsahovo nadväzujúcich v prípade, ak stratili podklad, a zároveň krajskému súdu bolo prikázané vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť. Napokon najvyšší súd rozhodol, že podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku sťažovateľku neberie do väzby. Na základe tohto rozsudku bola sťažovateľka 28. júla 2021 prepustená z výkonu trestu odňatia slobody.

8. Podľa názoru najvyššieho súdu postup krajského súdu, ktorý z odvolacieho prieskumu vylúčil preskúmanie správnosti postupu, ktorý predchádzal odvolaním napadnutým výrokom, bol nesprávny a rozporný s ustanovením § 317 ods. 1, § 309 ods. 1 a § 311 ods. 1 Trestného poriadku. V zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku je odvolací súd povinný vždy preskúmať nielen zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ale aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a to aj v prípade, ak odvolateľ v odvolaní výslovne neuvedie, že odvolaním napáda aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo odvolaním napadnutému výroku. Krajský súd si svoju prieskumnú povinnosť v tomto smere vôbec nespĺnil, v dôsledku čoho ani nemohol dôjsť k žiadnym logickým právnym záverom, napr. či bola dodržaná kontradiktórnosť konania, či sú výpovede svedkov použiteľné na preukazovanie viny atď. V dôsledku toho sa krajský súd vyhol odpovediam na zásadné námietky sťažovateľky v odvolaní, nevyriešil tam predstreté otázky zásadného významu, a tak odôvodnenie jeho rozhodnutia obsahuje len všeobecné frázy a nezodpovedá ustanoveniu § 168 Trestného poriadku.

9. Rozsudok najvyššieho súdu bol sťažovateľke a jej právnenému zástupcovi doručený 5. októbra 2021 spolu s upovedomením o verejnom zasadnutí krajského súdu 26. októbra 2021, na ktorom sa malo opäť rozhodovať o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu.

10. Sťažovateľka sa z dôvodu práceneschopnosti verejného zasadnutia krajského súdu konaného 26. októbra 2021 nezúčastnila, ospravedlnila sa a súhlasila s vykonaním verejného zasadnutia v jej neprítomnosti.

11. Novým rozsudkom krajského súdu č. k. 1 To 65/2021-3699 z 26. októbra 2021 doručeným okresnému súdu 1. decembra 2021, obhajkyňi JUDr. ██████████ 20. decembra 2021, sťažovateľke

21. decembra 2021 a obhajcovi JUDr. Kočanovi 27. decembra 2021 bolo rozhodnuté totožne, ako skorším rozsudkom krajského súdu.

12. Predseda senátu krajského súdu po vyhlásení rozsudku v ústnom odôvodnení uviedol, že okresný súd rozhodol, čo sa týka viny sťažovateľky, správne a rozsudok bol zrušený len vo výroku o treste. Skutočnosťami, ktoré krajskému súdu vytkol najvyšší súd v rozsudku č. k. 3 Tdo 47/2020 z 28. júla 2021, sa nezaoberal.

13. Do spísania ústavnej sťažnosti (teda do 20. decembra 2021) rozsudok krajského súdu nebol sťažovateľke a jej obhajcovi doručený.

14. Obhajca JUDr. Kočan 26. októbra 2021 požiadal krajský súd o odklad výkonu trestu uloženého krajským súdom 26. októbra 2021.

15. Krajský súd prípisom predsedu senátu č. k. 1 To 65/2021 z 29. októbra 2021 JUDr. Kočana vyrozumel, že žiadosť odstúpil okresnému súdu. Do spísania ústavnej sťažnosti sťažovateľka, ale ani JUDr. Kočan neboli vyrozumení o vybavení tejto žiadosti.

16. Prípisom predsedu senátu okresného súdu č. k. 4 T 52/2018 zo 14. decembra 2021 adresovaným sťažovateľke bolo oznámené, že o jej žiadosti o odklad výkonu trestu odňatia slobody podanej jej obhajcom 27. októbra 2021 sa nekonalo vzhľadom na skutočnosť, že 10. novembra 2021 bola dodaná do výkonu trestu a navyše, v čase podania žiadosti neboli splnené podmienky na jej podanie, ale ani na konanie o nej v zmysle § 410 ods. 1 Trestného zákona, keďže sťažovateľke bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci jeden rok. Týmto považuje okresný súd žiadosť za vybavenú.

17. Aj napriek tomu, že sťažovateľke nebol doručený rozsudok krajského súdu z 26. októbra 2021 a že nebola vyrozumená o spôsobe vybavenia jej žiadosti o odklad výkonu trestu odňatia slobody, bola 10. novembra 2021 vyzvaná nastúpiť do výkonu trestu odňatia slobody, čo aj urobila.

II.

Argumentácia sťažovateľky

18. Sťažovateľka predovšetkým namieta, že krajský súd na verejnom zasadnutí 26. októbra 2021 neakceptoval dovolací rozsudok najvyššieho súdu č. k. 3 Tdo 47/2020.

19. Krajský súd rozsudok nevyhotovil v zákonnej lehote podľa § 172 ods. 3 Trestného poriadku, čím porušil čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľka napriek tomu musela nastúpiť do výkonu trestu odňatia slobody bez toho, aby jej bolo doručené písomné vyhotovenie rozsudku.

20. Krajský súd nerozhodol o žiadosti sťažovateľky o odklad výkonu trestu odňatia slobody, túto odstúpil okresnému súdu, ktorý o nej nerozhodoval a ani sťažovateľku nevyrozumel, ako bolo s jej žiadosťou naložené.

21. Vzhľadom na uvedený neefektívny postup a ujmu vzniknutú sťažovateľke v príčinnej súvislosti s týmto postupom domáha sa primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 eur.

22. Dňa 27. decembra 2021 bol obhajcovi sťažovateľky doručený rozsudok krajského súdu č. k. 1 To 65/2021, teda až po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti. Preto možno konštatovať, že ústavná sťažnosť z 20. decembra 2021 bola spracovaná

v dvojmesačnej lehote, pričom rozsudok krajského súdu bol doručený po tejto lehote preto, aby sťažovateľke bolo znemožnené spracovanie ústavnej sťažnosti.

23. Písomné vyhotovenie rozsudku krajského súdu bolo doručené okresnému súdu 1. decembra 2021 a ten ho potom doručoval stranám. Došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže sťažovateľka bola 9. októbra 2021 (správne má byť zrejme 9. novembra 2021, pozn.) vyzvaná na nástup do výkonu trestu, čomu sa 10. novembra 2021 aj podrobila, hoci rozsudok krajského súdu jej v tom čase ešte nebol doručený a zrejme nebol ešte ani písomne vyhotovený.

24. Hoci najvyšší súd v dovolacom rozsudku č. k. 3 Tdo 47/2020 konštatoval porušenie zákona krajským súdom v ustanovení § 309 ods. 1 Trestného poriadku, krajský súd ho opätovne porušil, keďže za oznámenie rozsudku sa považuje jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa však rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, treba za oznámenie rozsudku považovať až jeho doručenie.

25. V odôvodnení uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia z 5. júna 2017 sa uvádza, že obvinenie bolo vznesené na základe výsluchov svedkov zo 4. júna 2017 (teda pred začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia). Tieto výsluchy boli vykonané bez prítomnosti sťažovateľky, resp. jej obhajcov, čím bola porušená zásada kontradiktórnosti konania.

26. Hoci je pravdou, že po vznesení obvinenia boli všetci svedkovia znovu vypočutí za prítomnosti obhajcov sťažovateľky, avšak svedkovia neboli osobitne poučení podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého svedok je oprávnený odoprieť vypovedať, ak by výpoveďou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe, keďže aj v prípade konzumentov drogy treba považovať za trestné jej prechovávanie na spotrebné účely (i keď nie samotnú konzumáciu drogy).

27. Došlo ďalej k porušeniu § 213 ods. 3 v spojení s § 2 ods. 9 Trestného poriadku a čl. 50 ústavy tým, že vyšetrovateľ neoznámil v predvolaniach v 34 prípadoch mená svedkov, ktorí majú byť vypočúvaní.

28. Krajský súd v odôvodnení rozsudku z 26. októbra 2021 konštatuje nepravdivé skutočnosti. Nezodpovedá pravde, že by sa sťažovateľka vo svojich výpovediach doznala ku konzumácii a predaju pervitínu. Dňa 23. augusta 2017 v kancelárii vyšetrovateľa za prítomnosti svojej matky a po prehováraní, aby sa priznala, s tým, že bude prepustená z väzby, sa v 7. mesiaci tehotenstva pod nátlakom vyšetrovateľa a operatívnych policajtov rozhodla vypovedať, aby bola prepustená na slobodu a aby sa mohla pripravovať na pôrod doma. Išlo teda o účelovú výpoveď.

29. Hoci sťažovateľka navrhla vykonanie dokazovania, nestalo sa tak a táto skutočnosť bola aj predmetom podaného odvolania, no krajský súd sa s touto námietkou nezaoberal a nevysporiadal.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

30. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať predovšetkým na niektoré špecifiká podanej ústavnej sťažnosti, resp. jej doplnenia.

31. Hoci sťažovateľka (prostredníctvom právneho zástupcu) v odôvodnení ústavnej sťažnosti namieta porušenie základného práva na súdne konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2

ústavy v súvislosti s pomalým doručovaním písomného vyhotovenia rozsudku krajského súdu (pozri bod 19), ako aj v súvislosti s pomalým rozhodovaním o jej žiadosti o odklad nástupu do výkonu trestu odňatia slobody, v návrhu požadovaného nálezu (petite) ústavnej sťažnosti už porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy nežiada vysloviť.

32. Hoci sťažovateľka v odôvodnení ústavnej sťažnosti požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 eur za zbytočné prietahy v konaní (pozri bod 21), v petite ústavnej sťažnosti túto požiadavku neuplatňuje.

33. Sťažovateľka požaduje v rámci petitu ústavnej sťažnosti, aby sa krajskému súdu po zrušení jeho rozsudku prikázalo znovu konať a rozhodnúť o rozsudku najvyššieho súdu č. k. 3 Tdo 47/2020, hoci evidentne správna by bola požiadavka prikázať krajskému súdu znovu konať a rozhodnúť o podanom odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu (konať a rozhodovať o rozsudku najvyššieho súdu predsa krajskému súdu neprislúcha).

34. Podľa znenia petitu ústavnej sťažnosti sťažovateľka požaduje náhradu trov konania v sume 460,89 eur od okresného súdu, a to aj napriek tomu, že okresný súd neoznačila za účastníka konania a nežiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie akýchkoľvek jej práv zo strany okresného súdu.

35. Sťažovateľka tvrdí, že rozsudok krajského súdu z 26. októbra 2021 jej bol doručený až po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti preto, aby jej bolo znemožnené kvalifikované spracovanie ústavnej sťažnosti, ktoré by už zohľadňovalo argumentáciu krajského súdu uvedenú v písomnom vyhotovení jeho rozsudku (pozri bod 22). Pritom z ustanovenia § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nepochybne vyplýva, že dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti v prípadoch, ak ústavná sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ktoré sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje v písomnom vyhotovení, začína plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia rozhodnutia sťažovateľovi. Znamená to vo svojich dôsledkoch, že tvrdenie sťažovateľky o úmyselnom zdržaní doručenia rozsudku krajského súdu s cieľom účelom znemožnenia podania kvalifikovanej ústavnej sťažnosti v zákonnej lehote treba považovať za znevažujúce a za celkom zrejme nepravdivé, resp. neodborné.

36. Ústavný súd osobitne zdôrazňuje, že všetky tieto špecifiká sa vyskytujú aj v doplnení ústavnej sťažnosti, teda opakovane.

37. Podľa názoru ústavného súdu uvedené skutočnosti (pozri body 31 až 36) sa javia ako objektívne spôsobilé spochybniť samotnú podstatu a zmysel zákonného inštitútu povinného advokátskeho zastúpenia navrhovateľa (sťažovateľa) v konaní pred ústavným súdom.

38. Ústavný súd v uvedených súvislostiach nevidel potrebu uvažovať o prípadnej možnosti odstraňovania nedostatkov ústavnej sťažnosti postupom podľa § 56 ods. 3 v spojení s § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde, keďže svoje rozhodnutie nezaložil na nedostatku náležitostí ustanovených zákonom, ale na iných dôvodoch (ako to bude uvedené ďalej). Okrem toho platí, že z pohľadu ústavného súdu je rozhodujúce znenie petitu ústavnej sťažnosti, keďže tam je určujúcim spôsobom definovaný predmet konania.

39. Vo vecnej rovine dospel ústavný súd k záveru, že na prerokovanie tej časti ústavnej sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru smeruje proti rozsudku krajského súdu č. k. 1 To 65/2021 z 26. októbra 2021, nie je daná jeho právomoc.

40. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

41. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

42. Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

43. Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

44. Sťažovateľka (inter alia) namieta vykonanie svedeckých výsluchov ešte pred začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia, teda bez jej prítomnosti, resp. bez účasti jej obhajcov, čo považuje za porušenie zásady kontradiktórnosti konania (pozri bod 25).

45. Ďalej namieta, že neskôr po vznesení obvinenia boli svedkovia znova vypočutí už za prítomnosti obhajcov sťažovateľky, pričom neboli pred výsluchom osobitne poučení o práve odoprieť vypovedať, ak by výpoveďou spôsobili nebezpečenstvo trestného stíhania sebe v zmysle § 130 ods. 2 Trestného poriadku, hoci podľa názoru sťažovateľky aj v prípade konzumentov drogy treba považovať za trestné jej prechovávanie na spotrebné účely (pozri bod 26).

46. Namieta aj porušenie § 213 ods. 3 v spojení s § 2 ods. 9 Trestného poriadku a čl. 50 ústavy tým, že vyšetrovateľ v predvolaniach neoznámil mená svedkov, ktorí majú byť vypočúvaní (pozri bod 27).

47. Napokon vytyka krajskému súdu, že i keď navrhla vykonanie dokazovania, nestalo sa tak, a hoci túto skutočnosť namietala v odvolaní, krajský súd sa ňou nezaoberal (pozri bod 29).

48. Z pohľadu ústavného súdu možno konštatovať, že námietky sťažovateľky uvedené v bodoch 44, 46 a 47 sa potenciálne javia ako dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom). Námietka uvedená v bode 45 sa zasa javí ako potenciálny dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom). Inými slovami, možno konštatovať, že sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti uplatňuje (popri iných) aj také námietky, ktoré potenciálne môžu zakladať prípustnosť dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

49. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka má možnosť podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie (rovnako, ako to urobila už v prípade predchádzajúceho rozsudku krajského súdu). Keďže zákonná lehota na podanie dovolania je trojročná (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), táto možnosť je stále daná. Zároveň to znamená, že právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky má najvyšší súd v rámci dovolacieho konania, čím je v danom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu.

50. Ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 65/2021 treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

51. Porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (nie teda podľa čl. 48 ods. 2 ústavy) namieta sťažovateľka v dvoch súvislostiach. Predovšetkým tvrdí, že krajský súd rozsudok nevyhotovil v zákonnej lehote podľa § 172 ods. 3 Trestného poriadku, následkom čoho musela nastúpiť do výkonu trestu odňatia slobody bez toho, aby poznala písomné vyhotovenie rozsudku krajského súdu (pozri bod 19). Okrem toho namieta, že krajský súd, ktorý sám o žiadosti sťažovateľky o odklad výkonu trestu odňatia slobody nerozhodol, odstúpil túto okresnému súdu, ktorý o nej nerozhodoval a nevyrozumel ju, ako s jej žiadosťou naložil (pozri bod 20).

52. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

53. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, a preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 28/01).

54. Ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak ústavná sťažnosť bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu namietaného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo (I. ÚS 34/99).

55. V súvislosti s námietkou o nevyhotovení rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote poukazuje ústavný súd na skutočnosť, že písomné vyhotovenie rozsudku krajského súdu spolu so spisom bolo krajským súdom vrátené okresnému súdu 1. decembra 2021, o čom svedčí prezentačná pečiatka okresného súdu na titulnej strane písomného vyhotovenia rozsudku krajského súdu (pozri bod 11). Znamená to, že sťažovateľkou namietané prietahy zo strany krajského súdu sa ukončili najneskôr 1. decembra 2021. Inými slovami, v čase podania ústavnej sťažnosti (20. decembra 2021) tieto tvrdené prietahy v konaní už netrvali. To bez ďalšieho vedie k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti.

56. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že krajský súd jej žiadosť o odklad výkonu trestu odňatia slobody bez rozhodnutia o nej odstúpil okresnému súdu, ktorý o nej nerozhodoval a nevyrozumel ju, ako s ňou naložil, poukazuje ústavný súd na to, že v súlade s ustáleným výkladom krajský súd sám o žiadosti o povolenie odkladu nástupu na výkon trestu odňatia slobody nerozhodoval a postúpil túto žiadosť na rozhodnutie vecne príslušnému okresnému súdu. Urobil tak s odstupom dvoch dní od doručenia žiadosti sťažovateľky, teda od 27. októbra 2021 (pozri bod 15). Toto časové obdobie

v postupe krajského súdu rozhodne nemožno považovať za porušenie označeného práva sťažovateľky.

57. Otázkou správnosti, resp. včasnosti následného postupu okresného súdu potom, ako mu bola žiadosť sťažovateľky krajským súdom odstúpená, sa ústavný súd vôbec nezaoberal (a ani zaoberať nemohol), keďže podaná ústavná sťažnosť proti okresnému súdu nesmerovala a sťažovateľka nepožadovala vyslovenie porušenia svojho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zo strany okresného súdu.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu